

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Simándi Béla*

Cím: *Százával nyílnak Pesten az olcsó kifőzések*

Forrás: *Új Barátság*

Bn

(Hely)

1926. 8. 27.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

"1926"

Személy

Helyszám

Székesfővárosi házi nyomda 1923

Százával nyílnak Pesten az olcsó kifőzések

Riport a szegény emberek kis pénze és nagy étvágya körül

Ma szinte burjánzóva nőnek Budapestén a kifőzések. Ugy, ahogyan néhány évvel ezelőtt a különböző kis bankok, azok nyomában pedig a mulatók, tánoneltiségek, bárók. Csakhogy hiába vákultak el a mulatók fényes lángjai a kóutakon, a kifőzések halvány lámpái a mellékutcákban világítanak vacsoraidő alatt. Tavaly még azt mondták, hogy Pesten csak a vendéglősöknek megy jól, mert hát enni kell; mostanra aztán bebizonyosodott, hogy a legbiztosabb üzlet a kifőzés, mivel ott még olcsóbban lehet étkezni.

Ijesztően sok a kifőzés ma Budapestén. A kisebb utcák minden tönkrement üzletéből kifőzés lett és déltájban szinte sorban állanak ott az emberek, várva egy-egy megüresedő helyre, hogy elfogyaszthassák főzelék-feltétes, téstás ebédjüket, aszerint, hány ezer koronájuk van — vagy csak egy tányér főzeléket egyenek. Az élet hajótöröttjei étkeztek a békében kifőzésekben és ma is azok esznek ott; csak hogy ma mennyivel több a hajótörött, mint valamikor volt!

Vendéglőmmel szemben, ahol étkezni szoktam, szintén van egy kifőzés. A vendéglőben kényelmesen jut hely az ebédhez, szinte minden vendégnek egy külön kis asztal, szemközt pedig tülekednek a helyért s a vendéglős bizony szomorúsan nézeget át a másik oldalra, irigylve konkurencsát.

Tegnap átmentem a kifőzésbe ebédelni. Érdekelt. Nem az étel, amit adnak, mert tudom, hogy olcsón enni nem lehet, hanem azokra voltam kíváncsi, akik ott étkeznek.

Nehezen kaptam helyet, de végre egy fal mellett nagyobb asztal szögletéből figyelhettem ebédelő társaimat. Férfiak, nők ültek ott. Minden falat ételnél, amit a szájukhoz emeltek, látni lehetett, hogy nagyon kiszámították az árát, mielőtt megrendelték. Nagyon fáradtak voltak és nagyon kopottak. Sokan a hajnaltól napestig tartó robottól fáradtak, mások meg a semmittevéstől; attól, hogy talán hosszú hónapok óta nem tudtak munkához jutni. Ügynökök az asztal szélén számolgatták délelőtt sikerült üzleteik után járó jutalékjaikat; pénzbeszedők a címekét nézték, ahová délután kell majd még elmenniük; kereskedősegédek arról beszélgettek, hogy bizony nincs sok munka az üzletben. Odébb egy sárga rövidhajú nő az ajkát pirosította és amint néztem kopott ruhájában és kopott arcával, megismertem. Bizony, két év előtt még finom ruhákban láttam, gyakran előkelő kávéházakban, gazdag emberek társaságában.

Hová lett azóta azok gazdagsága, talán börtönben ülnek, vagy külföldre szöktek és szívük hölgye kopottan ide a kifőzésbe szorult! — Még egy ismerős. Az a ~~szép~~ *valamber ott szin-*

tén két marokkal szórta a pénzt valamikor és kis színésznöcskéket autózta-tott, most nagyon szolid, ügynökökkel vitázkodik arról, hogy »miben érdemes utazni«, tőköt ebédel egy kis maritahussal és jó nagy darab kenyérral. Ahogy figyelem itt az embereket, még talállok néhányat, akikre jobb napjaikból emlékezem. Milyen hangosak voltak akkor és most milyen csendesek! Hogy beleélték magukat a kifőzés nyomorába! Hogyan? Ugy, hogy csak visszajöttek ide. Innen indultak el, megélték tiszavirág ragyogásukat, utána pedig ha nem börtönbe kerültek, visszajöttek a kifőzésbe. Itt talán egy kicsit kárörvendőn fogadták őket, de a második, harmadik napon már ők is visszaszoktak és folyt minden a régi mederben.

Azonban nem csak örökre ideláncolt szegény embereket és visszahullott, egykor jobb napokat látottakat találtam itt. Még egy harmadik fajtát is. Két fiatal ember komoly könyvekbe bujva, olvasott még évs közben is, hogy egyetlen percüket se tékozzák el. Szemükben távoli célok lobogása égett. Másik kettő azon tanakodott, hogy még mennyi pénzre van szükségük, hogy kijussanak Párisba. Önkénytelenül éreztem, hogy ezek a fiúk még célt érnek az életben és arra gondoltam, hogy hányan lehetnek minálunk azok között, akik sokra vitték olyanok, akik pesti kifőzésekben szövögették terveiket.

Amerikai milliárdosok közül többről beszélnek, hogy cipőszinórt árultak valamikor, vagy rikkancsok voltak. A mi

nagy vagy gazdag embereink közül, ha őszintén megvallanak, vajjon hányan kellene elmondania, hogy bizony nem egyszer ebédel kifőzésekben, amikor fiatalon Pestre került? Biztosan soknak.

Simándi Béla